

JOHN GRISHAM DALAVERE

Remzi Kitabevi

John Grisham'ın Diğer Kitapları

Şirket
Pelikan Dosyası
Müşteri
Yağmurcu
Jüri
Ortak
Sokak Avukatı
Vasiyetname
Kardeşler
Boyalı Ev
Davet
Tazminat Kralı
Son Jüri Üyesi
Tuzak
Temyiz
Çaylak
Sakin Cennet
İtiraf
Davacı
Vurguncu
Çınarlı Yol
Maden
Muhbir

Theodore Boone: Küçük Avukat
Theodore Boone: Kaçırılan Kız
Theodore Boone: Sanık

Kurgu Dışı
Masum Adam

John Grisham

DALAVERE

Türkçesi
Fusun Doruker

Remzi Kitabevi

DALAVERE / JOHN GRISHAM

Özgün adı: *The Rooster Bar*

© Belfry Holdings, Inc., 2017

Türkçe yayın hakları © Remzi Kitabevi, 2017

Yayın hakları, Akcalı Telif Hakları Ajansı

aracılığıyla satın alınmıştır.

Her hakkı saklıdır.

Bu yapıtın aynen ya da özet olarak
hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin
yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

Türkçesi: Füsün Doruker

Editör: Seyhan Dönmez

Kapak: Emrah Apaydın

ISBN 978-975-14-1859-3

BİRİNCİ BASIM: Mayıs 2018

Kitabın basımı 3000 adet olarak yapılmıştır.

Remzi Kitabevi A.Ş., Akmerkez E3-14, 34337 Etiler-İstanbul

Sertifika no: 10705

Tel (212) 282 2080 Faks (212) 282 2090

www.remzi.com.tr post@remzi.com.tr

Baskı: Seçil Ofset, 100. Yıl Mah. Matbaacılar Sitesi

4. Cad. No: 77 Bağcılar-İstanbul

Sertifika no: 12068 / Tel (212) 629 0615

Cilt: Çiğçi Mücellit, 100. Yıl Mah., Matbaacılar Sitesi

5. Cad. No: 24-25 Bağcılar-İstanbul

Tel (212) 629 4783

1

Noel zamanı yaklaşırken geleneksel kutlamalar da başlamıştı ama Frazier'lerin evinde sevinilecek pek bir şey yoktu. Bayan Frazier bir yandan küçük bir çam ağacını süslüyor, birkaç ucuz armağanı paketliyor, kimsenin istemediği kurabiyeleri pişiriyor, bir yandan da her zamanki gibi durmaksızın *Fındıkkıran* balesinin müziğini dinleyerek mutlu bir Noel geçiriyormuş gibi mırıldanarak müziğe eşlik ediyordu.

Oysa hiç de mutlu değildi. Bay Frazier üç yıl önce evi terk etmişti ve nefret edildiği oranda özlenmiyordu. Vakit geçirmeden evine taşındığı genç sekreterinin hamile olduğu da ortaya çıkmıştı. Aldatılan, aşağılanan, beş parasız kalan, üzüntüye kapılan Bayan Frazier hâlâ çırpınıyordu.

Küçük oğlu Louie kefalet karşılığında ev hapsindeydi ve yeni yılda uyuşturucu dahil birçok suçlamayla başa çıkması gerekecekti. Annesine bir armağan almak için çaba bile göstermemişti. Mahkeme kararıyla ayak bileğine takılan monitör nedeniyle evden çıkamadığı bahanesine sığınıyordu. Ama monitör olmasa bile kimse Louie'nin armağan alma zahmetine girmesini beklemiyordu. Önceki yıllarda ayak bilekleri özgürdü ama alışveriş yapmaya kalkışmamıştı.

Büyük oğlu Mark hukuk fakültesinin dehşetinden uzak kalmak için eve gelmişti ve kardeşinden daha parasız olmasına kar-

şın annesine bir parfüm almayı becermişti. Mayıs ayında mezun olması, temmuzda baro sınavına girmesi ve eylülde başkentteki bir hukuk firmasında işe başlaması bekleniyordu. Şans eseri Louie'nin mahkemesi de eylül ayındaydı. Ama iki önemli nedenden dolayı Louie mahkemeye çıkamayacaktı. Birincisi sivil polisler onu on paket kokain satarken suçüstü yakalamışlardı ve ellerinde bir video bile vardı. İkinci neden ise Louie'nin ve annesinin bu pislikle başa çıkabilecek iyi bir avukat tutacak paralarının olmayışındaydı. Yılın son günlerinde ana oğul, Mark'ın bu işe gönüllü olması ve kardeşinin savunmasını üstlenmesi için imarlarda bulunmuşlardı. Mark baroya kabul edilip –şunun şurasında bir şey kalmamıştı– avukatlık ruhsatını alınca suçlamaları ortadan kaldırmak şu sözü edilen yasal boşluklardan birini kolayca bulurdu nasıl olsa.

Bu küçük hayalin oldukça büyük delikleri vardı ama Mark tartışmayı kesinlikle reddediyordu. Yılbaşında Louie'nin en az on saat kanepeyi işgal edip yedi maç izlemeyi planladığı anlaşıncı Mark sessizce çıkıp bir arkadaşının evine gitti. Gece içkili olarak eve dönerken kaçmaya karar verdi. Başkente dönüp kısa süre sonra işe gireceği hukuk firmasında oyalanacaktı. Gerçi dersler ancak on beş gün sonra başlayacaktı ama on gün boyunca Louie'nin sorunları hakkında sızlanmasını ve bitmek bilmeyen *Fındıkkıran* müziğini dinlemekten bıkkınlık gelmişti ve hukuk fakültesinin son döneminin başlamasını iple çekiyordu.

Saatinin alarmını sabah sekize kurdu ve annesiyle kahve içerken başkente dönmesi gerektiğini açıkladı. Planlandığından daha erken gittiğim ve seni kötü oğlunla baş başa bıraktığım için üzgünüm anne ama artık ben yokum. Bu oğlanı ben büyütme zorunda değilim. Benim de kendi sorunlarım var.

Birinci sorunu liseden bu yana kullandığı Ford Bronco arabasıydı. Kilometre gölgesi üniversite yıllarının ortasında 280,000

kilometrede donup kalmıştı. Diğer parçaların yanı sıra yakıt pompasının da acilen değişmesi gerekiyordu. Bant ve ataş kullanarak motoru, şanzımanı ve frenleri son iki yıl boyunca bir şekilde çalışır halde tutmayı becermişti ama yakıt pompasıyla şanzısı yaver gitmemişti. Normalden daha düşük kapasiteyle çalıştığından arabanın düz yolda azami hızı yetmiş beş kilometreydi. Otoyollarda tır sürücülerinden dayak yememek için Delaware ile Doğu Sahili'nin arka yollarını tercih ettiğinden Dover ile başkent arasındaki iki saatlik yol dört saat sürdü.

Böylece başka sorunlarını düşünecek zamanı olmuştu. İkinci sorunu onu adeta boğan üniversite borçlarıydı. Yüksekokulu 60,000 dolarlık borçla işsiz olarak bitirmişti. O tarihte mutlu bir evlilik sürdürür gibi görünen ama kendisi de borç içinde olan babası tahsiline daha fazla devam etmemesi için Mark'ı uyar-mıştı. "Lanet olsun oğlum, dört yıllık eğitim sonunda altmış bin dolar içerdesin. Daha da kötüleşmeden bırak artık." Ama babasından parasal konularda öğüt almanın aptallık olduğunu düşü-nen Mark birkaç yıl orada burada barmenlik yapıp pizza dağıta-rak kredi danışmanlarıyla pazarlık yapmayı yeğlemişti. Hukuk fakültesi fikrinin nasıl ortaya çıktığından emin değildi ama iç-kiyi fazla kaçırmış iki arkadaşın arasındaki konuşmanın kulağı-na çalındığını anımsıyordu. Mark barda çalışıyordu, salon ol-dukça boştu ve iki kafadar dördüncü votka-kızıl-cık suyu ka-dehindenden sonra herkesin duyabileceği sesle konuşmaya başla-mışlardı. Söyledikleri ilginç şeylerden ikisini hiç unutmamıştı: "Başkentteki büyük hukuk firmaları deliler gibi işe adam alıyor" ve "Başlangıç maaşı yılda yüz elli bin dolar."

Birkaç gün sonra başkentteki Foggy Bottom Hukuk Fakülte-si'nin birinci sınıfında okuyan bir arkadaşına rastlamıştı, genç adam çok çalışarak okulu iki buçuk yılda bitirmeyi ve büyük bir firmada dolgun bir maaşla işe girmeyi planlıyordu. Devlet öğrencilere borç veriyor ve herkes bundan yararlanabiliyordu,

evet, mezun olduğunda dağlar kadar borcu olacaktı ama tamamını beş yılda temizleyebilirdi. Arkadaşına göre insanın borçla da olsa 'kendine yatırım yapması' akılcı bir davranıştı çünkü gelecekteki kazancını garanti ediyordu.

Mark bu yemi yuttu ve Hukuk Fakültesi Giriş Sınavı için çalışmaya başladı. Sınavda aldığı 146 puan pek etkileyici değildi ama Foggy Bottom Hukuk Fakültesi'nin yöneticileri bunu sorun etmedi. Yüksekokul not ortalamasının 2.8 gibi düşük bir puan olmasını da göz ardı ettiler. FBHF ona kollarını açtı. Kredi başvurusu derhal kabul edildi. Her yıl Eğitim Bakanlığından almış beş bin dolar Foggy Bottom'a gönderiliyordu. Şimdi okulun bitmesine bir tek dönem kalmışken Mark geri ödemesi gereken anapara ve faizin toplam 266,000 dolar olduğu gerçeğine acıklı gözlerle bakıyordu.

Başka bir sorun da iş bulmaktı. Dedikoduların aksine iş bulmak kolay değildi. Fakültenin gösterişli broşürlerinde ve göz boyayan web sayfasında anlatıldığı gibi parlak iş olanakları yoktu. Üst düzey üniversitelerden mezun olanlar hâlâ gıpta edilecek maaşlarla iş bulabiliyorlardı. Ne var ki FBHF pek üst düzey sayılmazdı. Mark 'hükümetle ilişkiler' konusunda uzmanlaşmış ama lobicilikten başka bir iş yapmayan orta ölçekli bir hukuk firmasına girmeyi başarmıştı. Başlangıç maaşı henüz saptanmamıştı çünkü yönetim kurulu ocak ayında yapacağı toplantıda bir önceki yılın kârına bakarak maaşları yapılandıracaktı. Birkaç ay sonra Mark öğrenci borçlarının yeniden yapılandırılması ve toplam borcu nasıl ödeyeceği konusunda 'kredi danışmanı'yla önemli bir görüşme yapacaktı. Ne kadar maaş alacağını bilmesi danışmanı daha şimdiden kaygılandırmıştı. Mark da kaygılanıyordu, özellikle de işe gireceği hukuk firmasında tanıştığı kişilerin hiçbirine güvenmediği gerçeğini göz önüne alınca. Kendini kandırmaya ne kadar gayret ederse etsin, durumunun pek de güvenli olmadığını biliyordu.

Baro sınavı da ayrı bir sorundu. Talep fazlalığı nedeniyle başkentte yapılan sınav ülke genelindeki baro sınavlarının en zorlarından biriydi ve sınavı geçemeyen FBHF mezunlarının sayısı korkutucu biçimde artıyordu. Ama kentteki üst düzey üniversitelerin durumu iyiydi. Bir yıl önce Georgetown Üniversitesi yüzde 91 başarı oranı elde etmişti. George Washington Üniversitesi'nin yüzdesi 89 idi. FBHF ise acınacak bir şekilde yüzde 56'da kalmıştı. Sınavı geçebilmek için Mark'ın şimdi, yani ocak ayının başında çalışmaya başlaması ve altı ay kafasını kitaplarından kaldırmaması şarttı.

Ne var ki bu soğuk, kasvetli ve bunaltıcı kış günlerinde ders çalışacak enerjiyi bulamıyordu. Bazen borç yükü sırtına bağlanmış briketler gibi geliyordu. Yürümek çok zordu. Gülümsemek bile zordu. Yoksulluk içinde yaşıyordu ve girdiği işe karşın geleceği umutsuz görünüyordu. Üstelik şanslı öğrencilerden biri sayılırdı. Sınıf arkadaşlarının çoğunun borcu vardı ama işi yoktu. Geriye dönüp bakınca daha ilk ders yılında homurtuları duyduğunu anımsıyordu; her geçen dönem okulun havası karar-mış, kuşkular ağırlaşmıştı. İş piyasası daha da kötüye gitmişti. Baro sınavı sonuçları okuldaki herkesi utandırmıştı. Borçlar birikiyordu. Şimdi üçüncü ve son yılındayken öğrencilerin profesörlerle ağız dalaşına girdiğini duymak olağan bir hal almıştı. Dekan odasından hiç çıkmıyordu. Blog yazarları okulu şiddetle eleştiriyor ve zorlu sorular soruyorlardı: “Bu bir aldatmaca mı?” “Kandırıldık mı?” “Paralar nereye gitti?”

Mark'ın tüm tanıdıkları aynı fikirdeydi: (1) FBHF ortalamanın altında bir hukuk fakültesiydi (2) çok fazla vaatle bulunuyordu (3) çok fazla para alıyordu (4) aşırı miktarda borca girmeye yönlendiriyordu (5) hukuk fakültesine giremeyecek durumdaki orta karar öğrencileri kabul ediyordu (6) bu öğrencileri baro sınavı için yeterli derecede hazırlamıyordu ya da (7) bu öğrenciler sınavı veremeyecek kadar aptaldı.

Fakülte başvurularında yüzde 50 düşüş olduğu söylentileri dolaşıyordu. Eyalet desteği ve bağışlar olmayınca böyle bir düşüş giderleri kısmak anlamına gelecek, kötü bir hukuk fakültesi daha da kötüye gidecekti. Mark Frazier ve arkadaşları için bunun önemi yoktu. Bundan sonraki dört aylık döneme katlanacaklar ve asla geri dönmek üzere çekip gideceklerdi.

Mark seksen yıllık, neredeyse çökmekte olan beş katlı bir binada oturuyordu ama kiranın düşük olması hem FBHF hem de George Washington Üniversitesi öğrencilerine cazip geliyordu. Bina eskiden Cooper Evi olarak biliniyordu ama otuz yıl boyunca öğrencilerin elinde kalınca Coop (kümes) lakabını kazanmıştı. Asansörler genelde çalışmadığından Mark üç katı yürüyerek çıktı ve ayda 800 dolar kira ödediği, içinde pek az mobilya bulunan elli metrekarelik dairesine girdi. Her nedense son sınavın ardından tatile çıkarken evi temizlemişti ve şimdi lambayı yakınca her şeyin yerli yerinde görüldüğüne sevindi. Neden olmasındı ki? Gecekondu ağası mal sahibi hiç gelmezdi. Çantalarını boşaltırken sessizlik dikkatini çekti. Öğrencilerin yaşadığı ince duvarlı dairelerde genelde gürültü patırtı olurdu. Müzik setlerinin ve televizyonların görüntüsü tartışmalar, şakalar, poker partileri, kavgalar, gitar sesleri ve hatta dördüncü kattaki inek öğrencinin çaldığı trombonun sesi tüm binayı sarardı. Ama bugün hiçbir yoktu. Herkes evinde tatilin tadını çıkarıyordu ve koridorlara garip bir sessizlik çökmüştü.

Yarım saat sonra Mark sıkılıp sokağa çıktı. New Hampshire Bulvarı'nda yürürken rüzgâr ince ceketinden ve eski spor pantolonundan içine işliyordu. Yirmi Birinci Cadde'ye dönüp hukuk fakültesinin açık olup olmadığına bakmaya karar verdi. Kent çirkin modern binalarla dolu olduğu halde FBHF yarattığı görüntü kirliliğiyle dikkat çekmeyi başarıyordu. Savaş sonrası yıllardan kalma, soluk sarı tuğlaların asimetrik kanatlar bi-

çiminde sekiz katı oluşturduğu yapı başarısız bir mimarın eseri idi. Zamanında işhanı olarak inşa edilmişti ve ilk dört katında sıkışık sınıflara yer açmak için bazı duvarlar yıkılmıştı. Beşinci kattaki kütüphane pek sık ellenmeyen kitapların durduğu, tavşan kafesi büyüklüğünde yenilenmiş odalardan oluşuyordu ve kim olduğu bilinmeyen yargıçların ve hukuk bilimcilerin portreleriyle doluydu. Altıncı ve yedinci katlarda öğretmenlerin odaları yer alıyordu ve öğrencilerden olabildiğince uzak kalmaya çabalayan yöneticiler ile en dipteki odasından neredeyse hiç çıkmayan dekan ise sekizinci kattaydı.

Ön kapıyı açık bulan Mark bomboş lobiye girdi. İçerisinin sıcak oluşu hoşuna gitmişti ama lobi her zamanki gibi iç karartıcıydı. Bir duvarı kaplayan haber panosu duyurular, ilanlar ve aldatici reklamlarla doluydu. Başka ülkelerde okuma fırsatlarından bahseden birkaç göz alıcı afişin yanı sıra her zamanki gibi satılık kitapları, bisikletleri, biletleri, kursların anahatlarını, saat ücretiyle ders verenleri ve kiralık evleri bildiren el yazısı kâğıtlar göze çarpıyordu. Baro sınavı kara bir bulut gibi okulun üzerine çökmüştü, bilgi tazeleme kurslarının ne kadar gerekli olduğunu öven afişler göze çarpıyordu. Mark dikkatle araştırırsa birkaç iş fırsatı bulabilirdi ama bu ilanların sayısı yıllar geçtikçe azalmaya başlamıştı. Bir köşede öğrencileri daha fazla borçlanmaya yönlendiren eski broşürleri fark etti. Holün sonunda parayla sandviç ve kahve alabileceği makineler sıralanmıştı ama tatilde hiçbiri dolu değildi.

Eski püskü deri koltuğa çöküp okulunun karamsarlığını içine çekti. Burası gerçek bir okul muydu yoksa parayla diploma dağıtan bir ticarethane miydi? Yanıt berraklaşmaya başlamıştı. İlk yılın başında bu kapıdan içeri girdiğine belki bininci kez hayıflandı. Şimdi üçüncü yılın sonuna yaklaşmış ve nasıl ödeyeceğini hayal bile edemediği borçların yükü altında kalmıştı. Tünelin sonunda bir ışık varsa bile Mark onu göremiyordu.

Üstelik bir okula niçin Foggy Bottom (Sisli Çukur) adı verilir? Sanki hukuk fakültesinin kendisi yeterince iç karartıcı değilmiş gibi yirmi yıl önce parlak zekâlinın biri insanın içini iyice karartan bu adı vermişti okula. Ölmeden önce de okulu, iyi kazanç getiren ama hukuksal açıdan yetenek yetiştirmeyen bir dizi hukuk fakültesine sahip Wall Street yatırımcılarına satmıştı.

Hukuk fakülteleri nasıl alınıp satılır? Bu soru hâlâ gizemi ni koruyordu.

Mark sesler duyunca aceleyle dışarı çıktı. New Hampshire Bulvarı'ndan Dupont Meydanı'na yürüdü ve kahve içip ısınmak amacıyla Kramer Books kitapçısına girdi. Her yere yürüyerek gidiyordu. Kent trafiğinde sürekli tekleyip stop eden Bronco'sunu Kümes'in arkasındaki otoparkta tutuyor, anahtar da daima kontakta duruyordu. Ne yazık ki şimdiye kadar kimse çalmaya kalkışmamıştı.

Biraz ısınınca Connecticut Bulvarı'ndan kuzeye doğru altı blok boyunca yürüdü. Ness Skelton hukuk bürosu, Hinckley Hilton Oteli'nin yanındaki modern bir binanın birkaç katına yayılmıştı. Mark geçen yaz asgari ücretin altında bir maaşla burada stajyer olarak işe girmeyi becermişti. Önde gelen hukuk firmalarında yaz programları, yüksek notlu öğrencileri bu yaşama çekmek için kullanılıyordu. Pek fazla iş yapmaları beklenmiyordu. Stajyerlere komik denecek kadar kolay işler veriliyor, maç biletleri hediye edilip zengin ortak avukatların harika bahçe-lerindeki partilere davet ediliyorlardı. Baştan çıkarılanlar mezun olup anlaşmayı imzalayınca kıyma makinesine benzeyen, haftada yüz saatlik çalışma yaşamının içine çekiliyordu.

Ness Skelton'da durum farklıydı. Elli avukatın bulunduğu şirket en üst düzeydeki on firma arasında sayılmazdı. Müşterileri genelinde Soya Fasulyesi Forumu, Emekli Postacılar, Dana ve Kuzu Eti Derneği, Ulusal Asfalt Yüklenicileri, Engelli Demiryolu Mühendisleri ve pastadan paylarını almak için çır-

pınan savunma müteahhitlerinden oluşuyordu. Şirketin uzmanlığı kongreyle ilişkileri yürütmek üzerineydi ve yazlık stajyer programı, yüksek notlu öğrenciler yerine ucuza çalışacak gençleri bulmaya yönelik düzenlenmişti. Mark sıkı çalışıp kendini ispatlamıştı. Yaz sonunda baro sınavından geçtiği takdirde işe alınabileceğini öğrenince sevin sin mi ağlasın mı bilememişti. Her şeye karşın bu teklife dört elle sarılmış –üstelik görünürde başka bir teklif de yoktu– ve parlak geleceği olan pek az sayıdaki FBHF öğrencilerinden biri olma gururuna kavuşmuştu. Sonbahar boyunca yakın gelecekteki işi hakkında şefini nazikçe sıkıştırıp durmuş ama sonuca ulaşamamıştı. Başka bir şirketle birleşme olabilirdi. Şirket bölünebilirdi. Birçok şey olabilirdi ama işe giriş sözleşmesi bunlardan biri değildi.

Mark da şirkette oyalanıyordu. Öğleden sonraları, cumartesi-leri, tatillerde ya da canı sıkıldığında yüzünde sahte bir gülümsemeyle angarya işlere yardımcı olmak için şirkete geliyordu. Bu davranışının yararlı olup olmayacağından emin değildi ama zararlı dokunmayacağını biliyordu.

Randall isimli şefi on yıldır şirketteydi ve neredeyse ortak konumunu kazanacağından büyük bir baskı altındaydı. On yılın sonunda ortak yapılmayan herhangi bir Ness Skelton çalışana sessizce kapının yolu gösteriliyordu. Randall, George Washington Üniversitesi mezunuydu ve kentteki sıralamaya göre Georgetown mezunu olmaktan bir basamak aşağıda olsa da bir Foggy Bottom mezunuyla kıyaslanınca epey yüksekte sayılırdı. Hiyerarşi açık ve değişmezdi ve en kötüler GW mezunlarıydı. Georgetown mezunlarının kendilerine tepeden bakmalarından nefret ettiklerinden onlar da özellikle FBHF mezunlarına burun kıvırmaya hevesliydi ler. Şirketin içi gruplaşmalar ve züppeliklerle dolu olduğundan Mark sık sık nasıl olup da buraya girebildiğine hayret ediyordu. Avukatlardan ikisi FBHF mezunuydu ama fakülteyle aralarına olabildiğince uzak mesa-

fe koymaya çabaladıklarından Mark'a yardım etmeye zamanları yoktu. İşin doğrusu en çok onlar Mark'ı görmezden geliyorlardı. Mark sık sık "Hukuk firması böyle mi yönetilir?" diye homurdansa da her mesleğin kendine özgü statü düzeyleri olduğunu anlıyordu. Kendini kurtarma konusunda öylesine kaygılıydı ki, rekabet içindeki öteki avukatların nerede hukuk okuduğuyla ilgilenecek durumu yoktu. Kendi sorunları ona yetiyordu.

Randall'a e-posta atıp angarya işleri halletmek üzere gelebileceğini bildirmişti. Randall "Ne çabuk döndün," diyerek karşıladı Mark'ı.

Evet Randall, sizin tatiliniz nasıl geçti? Sizi görmek harika. "Evet, yılbaşı tatili saçmalıklarından sıkıldım. Nasıl gidiyor?"

"İki sekreter grip nedeniyle izinli," dedi Randall ve otuz santim yüksekliğindeki belge yığınının işaret etti. "Şunlardan on dört kopya alınmasını, hepsinin sıralanıp zımbalanmasını istiyorum."

Pekâlâ, fotokopi odasına geri döndük diye geçirdi içinden Mark. "Elbette," dedi bir an önce işe koyulmak için sabırsızlanıyormuş gibi. Belge yığınının kapıp fotokopi makineleriyle dolu bir zindanı andıran bodrum katına indi. Üç saat boyunca karşılığında kendisine beş kuruş ödenmeyecek bu aptalca işle uğraştı.

Neredeyse Louie'yi ve bileğindeki monitörü özlemişti.

2

Tıpkı Mark gibi Todd Lucero da bir barda duyduğu içki-li sohbetlerden etkilenerек avukat olmaya karar vermişti. Son üç yıldır GW ve Foggy Bottom öğrencilerinin uğrak yeri olan Old Red Cat adlı barda içki hazırlıyordu. Yüksekokulu Frostburg Eyalet Üniversitesinde okuduktan sonra Baltimore'dan ayrılıp iş bulmak umuduyla başkente gelmişti. Sonunda Old Red Cat barında yarı zamanlı olarak işe başlamış ve bira doldurup sert içkiler hazırlamaktan zevk aldığını hissetmişti. Bar yaşamını seviyordu; ciddi içkicilerle geyik yapma ve kavgacıları yatıştırma yeteneği vardı. Todd tüm müşterilerin en sevdiği barmendi ve yüzlercesiyle samimi oluvermişti.

Son iki buçuk yıl boyunca sık sık kendi barını açma hayaliyle hukuk fakültesini bırakma düşüncesine kapılmıştı. Ne var ki babası onunla aynı fikirde değildi. Baltimore'da polis olan Bay Lucero her zaman oğlunu profesyonel bir meslek sahibi olmaya teşvik etmişti. Teşvik etmekle eğitim giderlerini ödemek ise aynı şey değildi. Böylece Todd kolayca borç alıp FBHF'deki açgözlüleri doyurma tuzağına düşmüştü.

Mark Frazier ile okulun ilk günü oryantasyon sırasında tanıştıklarında ikisi de dolgun maaşlı hukuk firmalarına girmeyi düşünen, gözleri parlayan gençlerdi ve geri kalan 350 öğrenci gibi son derece saftı. Todd birinci yılın sonunda vazgeçmeye

kararlıydı ama babası onu azarlamıştı. Barda çalıştığından başkentteki şirketleri dolaşıp yaz için stajyerlik işi ayarlayamamıştı. İkinci yılın sonunda yine okulu bırakmaya kararlıydı ama bu kez de kredi danışmanı karşı çıkmıştı. Okulda kaldığı sürece o korkunç geri ödeme planıyla yüzleşmek zorunda olmayacağından borç almayı sürdürmesi ve mezun olunca dolgun maaşlı işlerden birine girip (teorik olarak tabii) borçlarını ödemesi daha akıllıca olacaktı. Artık mezuniyete bir tek dönem kalmıştı ve bu tip işlerin var olmadığını Todd gayet iyi biliyordu.

Keşke bir bankadan 195,000 dolar kredi alıp kendi barını açmış olsaydı. Şimdi para basıp yaşamdan keyif alıyor olabilir-di.

Hava kararınca Mark, Old Red Cat'e girip tezgâhın sonundaki sevdiği yere oturdu. Todd ile yumruk çakarak selamlaştıktan sonra "Seni gördüğüme sevindim," dedi.

"Ben de seni," dedi Todd, buz gibi bira dolu bardağı Mark'ın önüne sürerken. Kıdemli barmen olduğundan Todd istediği müşteriye bedava içki verebiliyordu ve Mark yıllardır para ödemişti.

Öğrenciler olmayınca bar sessizdi. Todd dirseklerine dayanıp sordu, "Eee, neler yapıyorsunuz?"

"Öğleden sonrasını Ness Skelton'da fotokopi odasında hiç kimsenin okumayacağı kâğıtları sıraya sokarak geçirdim. Aptalca bir işti. Artık avukat yardımcıları bile bana tepeden bakıyorlar. Şirketten nefret ediyorum, üstelik henüz işe bile alınmadım."

"Hâlâ sözleşme imzalamadın mı?"

"Hayır, karşımdaki tablo her gün biraz daha bulanıklaşıyor."

Todd tezgâhın altına gizlediği bardağından bir yudum bira içti. Kıdemine karşın çalışırken içki içmesi yasaktı ama patron ortada yoktu. "Frazier'ların yuvasında Noel nasıldı?"

“Ho, ho, ho. On sefil gün geçirdim ve kaçıp geldim. Ya sen?”

“Üç günlüğüne gittim. Sonra işin başına dönmek zorundaydım. Louie nasıl?”

“Hâlâ ciddi suçlamalarla karşı karşıya ve uzun süreli hapse girme olasılığı var. Onun adına üzülmem gerekir ama günün yarısını uyuyarak, geri kalanını kanepeye uzanıp *Judge Judy* dizisini izleyip ayak bileğindeki monitör hakkında sızlanarak geçiren birine pek acıma hissi duyamıyorum. Zavallı annem.”

“Kardeşine karşı çok katısın.”

“Yeterince katı değilim. Onun sorunu da bu zaten. Hiç kimse Louie’ye katı davranmadı. On üç yaşındayken esrarla yakalandı, suçu bir arkadaşının üstüne attı ve elbette annemle babam derhal onu savundular. Şimdiye dek hiçbir şeyden sorumlu tutulmadı.”

“Çok kötü be dostum. Hapiste bir kardeşim olduğunu hayal edemiyorum.”

“Evet, berbat. Keşke ona yardım edebilseydim ama mümkün değil.”

“Babanı sormayacağım bile.”

“Ne gördüm ne de haber aldım. Kart bile atmadı. Üç yaşında çocuğu olan elli yaşında bir adam, herhalde Noel Baba rolünü üstlenmiştir. Çam ağacının altına bir sürü oyuncak yerleştirmiş, çocuk merdivenden ciyaklayarak inerken de aptal gibi sırtmıştır. Serseri herif.”

İki kız öğrenci bara girince Todd onlara servis yapmak için uzaklaştı. Mark telefonunu açıp mesajlarını kontrol etti.

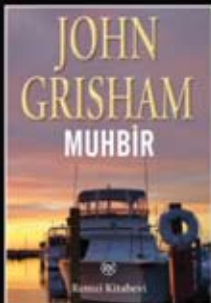
Todd geri dönünce sordu, “Notlarını gördün mü?”

“Hayır. Kimin umurunda? Hepimiz yüksek not alan öğrencileriz.” Foggy Bottom’da notlar şaka konusuydu. Öğrencilerin çok parlak özgeçmişlerle mezun olmaları zorunlu olduğundan, profesörler yüksek notları ucuz şeker gibi dağıtıyorlardı. Bu fa-

Mark, Todd ve Zola, daha iyi bir dünya yaratma hayaliyle hukuk fakültesine girmişlerdir. Ancak üçüncü sınıfa geçtiklerinde inanılmaz bir oyuna getirildiklerini fark ederler.

Bir hayli borçlanarak devam ettikleri bu hukuk fakültesi, aslında eğitim düzeyi çok düşük olan, sadece kâr amaçlı ve mezunları bırakın iyi bir işe girmeyi, baro sınavını bile geçemeyen vasat bir okuldur. Bütün bunların üstüne bir de okul sahibinin, geçmişi karanlık bir fon yöneticisi ve ayrıca öğrencilere borç veren bir bankanın sahibi olduğunu öğrenince, üç arkadaş "Büyük Hukuk Fakültesi" dalaveresinin ağına takıldıklarını anlarlar.

Ama belki de, bu durumdan bir çıkış yolu vardır. Belki de, altına girmiş oldukları ağır borç yükünden kurtulmanın, "dalavere"yi ifşa etmenin ve üstelik arada biraz da para kazanmanın bir yolu olabilir. Ancak bunu yapabilmek için önce okuldan ayrılmaları gerekmektedir. Peki mezuniyete kısa bir süre kalmışken böyle bir şey yapmak çılgınlık değil midir? Belki evet, belki hayır...

www.remzi.com.tr

ISBN 978-975-14-1859-3

9 789751 418593